MagHic&BluePurpleFire

by KatieWR

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Adventure, Humor
Language: Hungarian
Characters: Hiccup, Toothless
Pairings: Hiccup/Toothless
Status: Completed
Published: 2015-01-23 16:48:13
Updated: 2015-01-23 16:48:13
Packaged: 2016-04-27 07:16:09
Rating: K
Chapters: 1
Words: 5,746
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Fantasy-AU FogatlanxHablaty one-shot. IfjÃº lovagunk Hablaty, sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡szaton van, amikor a kÃ¶lcsÃ¶nlova elszalad Ã©s Å‘ Ã¶sszefut egy idegennel az erdÅ‘ben. Mivel ugyanarra tartanak, egyÃ¼tt mennek tovÃ¡bb. RÃ¶videsen kiderÃ¼lÅ‘ titkok mindenhol. A kÃ©p Kade munkÃ¡ja. JÃ³
olvasÃ¡st

MagHic&BluePurpleFire

MagHic&BluePurpleFire

- Jaj, Morga, kÃ©rlek, csak egyszer az Ã©letben tedd azt, amit mondok neked! â€“ nyÃ¼stÃ¶lte a lovat. Az persze bÃ©kÃ©sen legelÃ©szett egy kÃ¶vÃ©r fÅ±csomÃ³t. â€“ Ajj, nemÃ¡r! Fi-figyelj! MegtalÃ¡ljuk a sÃ¡rkÃ¡nyt, megÃ¶ljÃ¼k, Ã©s mindketten hÅ‘sÃ¶k leszÃ¼nk! Soha tÃ¶bbÃ© nem kell majd hetedhÃ©thatÃ¡ron kajtatnod hÃ¡romszÃ¡z Ã©ves nyomok utÃ¡n, amiket mÃ¡r tavaly is megtalÃ¡ltunk egyszer! _Ã‰s _annyit ehetsz meg alhatsz majd, amennyit akarsz! Na? â€“ Morga lassan megindult, lÃ©pteire zÃ¶rgÃ¶tt a sÃºlyos pÃ¡ncÃ©lzat, amit a fiÃº viselt, de Å‘t ez egyÃ¡ltalÃ¡n nem zavarta. â€“ Remek, csak elÅ‘re, bÃ¡r jÃ³l esne valamivel haladÃ³sabb tempÃ³ is... â€“ MegsarkantyÃºzta a rÅ‘t lovat, mire az bandukolÃ¡sbÃ³l Ã¡tvÃ¡ltott valami Ã¼getÃ©s kÃ¶zeli kocogÃ¡sra, ami mÃ¡r eggyel jobban tetszett a nyeregben zÃ¶tykÃ¶lÅ‘dÅ‘nek.
>Ãštjuk elÅ‘szÃ¶r kÃ¶vekkel felszÃ³rt, kialakÃ-tott Ãºton vezetett, egy kÃ©nyelmes lankÃ¡n szÃ¡ntÃ³fÃ¶ldek mellett, amikre Morga szomorkÃ¡san pislogott, majd rÃ¡tÃ©rtek egy kerÃ©knyom-vÃ¡jta Ã¶svÃ©nyre, mely az erdÅ‘ szÃ-vÃ©be vezetett. Kellemes napnak Ã-gÃ©rkezett, leszÃ¡mÃ-tva, hogy lovagunk felettesÃ©nek aznap hajnalban leharapta a karjÃ¡t egy sÃ¡rkÃ¡ny az erdÅ‘ben vadÃ¡szat kÃ¶zben. TÃ©ny, hogy sÃ¡rkÃ¡nyra vadÃ¡sztak, Ã©s az is tÃ©ny, hogy sokakkal tÃ¶rtÃ©nt ilyesmi az elmÃºlt szÃ¡zadokban, de mÃ©giscsak szomorÃº esemÃ©ny ez egy hÅ‘s sÃ¡rkÃ¡nyÃ¶lÅ‘ lovag Ã©letÃ©ben. SzomorÃº, de egyben annyi boldogsÃ¡g jÃ¡r hozzÃ¡, hogy bizonyÃ¡ra

elÅ‘lÃ©ptetik Ã©s busÃ¡s jutalmat is kap a hÅ‘siessÃ©gÃ©Ã©rt. Lovagunk kevÃ©sbÃ© Ã©rezte magÃ¡t hÅ‘siesnek a vÃ©gzete felÃ© kocogva egy lusta, Ã¡lomkÃ³ros Ã©s fÃ©lÅ‘s lÃ³ hÃ¡tÃ¡n.
Lovagunk neve Hablaty volt, rendben, ez nem az igazi neve volt, de mindenki Ã-gy hÃ-vta, tehÃ¡t a valÃ³di mindegy is. Hablaty tehÃ¡t tizenÃ¶t esztendÅ‘s ifjÃº, a sajÃ¡t mÃ©retÃ©nÃ©l kÃ©t-hÃ¡rom szÃ¡mmal nagyobb, Ã©s a sajÃ¡t teherbÃ-rÃ¡sÃ¡nÃ¡l nyolc-tÃ-zszer nehezebb pÃ¡ncÃ©lzatban, olykor barna, olykor rÅ‘t, kÃ³cos hajjal, viszont mindig zÃ¶ld szemekkel Ã©s Ã¡llandÃ³ szeplÅ‘kkel, a SÃ¡rkÃ¡nyÃ¶lÅ‘k falujÃ¡bÃ³l, mely nincs is olyan tÃ¡vol, mint hinnÃ©nk, hiszen a sÃ¡rkÃ¡nyok Ã¡ltalÃ¡ban kirÃ¡lykisasszonyokat rabolnak, s Ã-gy a SÃ¡rkÃ¡nyÃ¶lÅ‘knek kÃ©znÃ©l kell lenniÃ¼k. MÃ¡srÃ©szrÅ‘l akadnak magÃ¡nyosan kÃ³szÃ¡lÃ³ bestiÃ¡k, mint ez a mostani is, akiket jobb azelÅ‘tt kÃ©zre kerÃ-teni, hogy felÃ©getnÃ©nek egy-kÃ©t falut Ã©s elrabolnÃ¡nak nÃ©gy-Ã¶t szÅ±z hajadont.
>Hablaty tehÃ¡t elindult, hogy megÃ¶lje a sÃ¡rkÃ¡nyt. A lova, mely valÃ³jÃ¡ban a felettesÃ©nek lova Ã©s mÃ©g vÃ©letlenÃ¼l sem az Ã¶vÃ©, Morga, egy szÃ-vÃ³s paci annak ellenÃ©re, hogy kÃ©pes lenne Ã¼getÃ©s kÃ¶zben elaludni Ã©s nekimenni egy fÃ¡nak. Hablaty nem kapott konkrÃ©t parancsot a sÃ¡rkÃ¡ny megÃ¶lÃ©sÃ©re, sÅ‘t, ha kicsit jobban figyel a felettese karjÃ¡t siratÃ³ nyÃ¶szÃ¶rgÃ©se mellett a szavaira, tisztÃ¡n kivehette volna hogy â€žNe_menj a sÃ¡rkÃ¡ny utÃ¡n!", Ã-gy azonban neki csak annyi maradt meg, hogy â€žMenj a sÃ¡rkÃ¡ny utÃ¡n!" Ã‰s ez volt az Å‘ nagy feladata, amirÅ‘l minden lovag Ã¡lmodik az Å‘ korÃ¡ban, Ã©s amit ha vÃ©ghezvisz, hatalmas Ã©s Ã¼nnepelt hÅ‘s lesz, akit mindenki tisztel Ã©s csodÃ¡l, Ã©s vÃ©gre senki nem fogja azzal piszkÃ¡lni, hogy Å‘ mÃ©g sÃ¡rkÃ¡nycsalinak is gyenge.
>A dicsÅ‘sÃ©grÅ‘l valÃ³ Ã¡lmodozÃ¡s kÃ¶zben Hablaty Ã©szre sem vette, hogy az erdÅ‘ kora nyÃ¡ri zsongÃ¡sa egyszerre csak megszÅ±nt kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte, s hirtelen mÃ©lysÃ©ges csend borult a tÃ¡jra. Morga azonban Ã©szrevette ezt, s ugrott egyet, hogy felÃ©bressze az Ã³jdonsÃ¼lt gazdÃ¡jÃ¡t, aki pÃ¡ncÃ©lostÃ³l-vÃ©rtestÅ‘l bucskÃ¡zott le a hÃ¡tÃ¡rÃ³l hangos zÃ¶rgÃ©s kÃ-sÃ©retÃ©ben. S mivel Morga lusta lÃ³ volt, de hÅ±sÃ©ges, megÃ¡llt tÅ‘le egy lÃ©pÃ©sre, Ã©s vÃ-gan rÃ¡gcsÃ¡lni kezdett pÃ¡r pitypangot. Hablaty nagy nehezen felkÃ¡szÃ¡lÃ³dott, majd kÃ©t lÃ©pÃ©s utÃ¡n Ã³gy dÃ¶ntÃ¶tt, elege van a pÃ¡ncÃ©lbÃ³l, mert az nehÃ©z Ã©s meleg Ã©s kÃ©nyelmetlen Ã©s kit akar becsapni, szÃ³val pÃ¡r perc alatt levetette Ã©s csinos halomba pakolta a fÃ©meket, majd megkÃ¶nnyebbÃ¼lve kanyarÃ-totta a vÃ¡llÃ¡ra a zÃ¶ld kÃ¶penyÃ©t, Ã©s kÃ¶tÃ¶tte oldalÃ¡ra a rÃ¶vid pengÃ©jÅ± pehelykÃ¶nnyÅ± kardjÃ¡t, amit mÃ©g Å‘ is meg tudott emelni, no meg a tÅ‘rÃ©t. Ã•gy aztÃ¡n mÃ¡r egÃ©szen hasonlÃ-tott ahhoz, ami valÃ³jÃ¡ban volt, nade errÅ‘l kÃ©sÅ‘bb.
A kardja hegyÃ©vel kÃ¶rt rajzolt a pÃ¡ncÃ©lzat kÃ¶rÃ©, elhagyni nem szerette volna, Ã©s nagyon meg is bÃ¼ntetik Ã©rte ha mÃ©gis, Ã©s amÃºgy is, ma mÃ¡r egy lovat elhagyott, nem kellene emelni a vesztesÃ©gek listÃ¡jÃ¡t, legalÃ¡bb ezen a hÃ©ten. Csendesen mormogott kÃ¶zben, vÃ©gÃ¼l perdÃ¼lt egyet Ã©s visszasietett MorgÃ¡hoz, aki addigra kÃ©t egÃ©sz lÃ©pÃ©ssel odÃ©bb ment valami finom falat remÃ©nyÃ©ben, Ã¡m rÃ¡gÃ¡s kÃ¶zben elszunnyadt, Ã-gy most fÅ±szÃ¡lak lÃ³gtak a szÃ¡jÃ¡bÃ³l.
>- Ã‰bresztÅ‘, lustasÃ¡g! â€“ bÃ¶kte meg a lÃ³ oldalÃ¡t, Ã©s felugrott rÃ¡. â€“ Ha mÃ¡r ledobtÃ¡l, legalÃ¡bb egy kicsit bÃ¡nkÃ³dj Ã©rte!
Morga nem bÃ¡nkÃ³dott, sÅ‘t, alig egy pillanattal kÃ©sÅ‘bb rÃ©mÃ¼lten felnyerÃ-tett, Ã©s a kÃ©t hÃ¡tsÃ³ lÃ¡bÃ¡ra Ã¡llva Ã¡gaskodott, amitÅ‘l Hablaty megint a fÃ¶ldÃ¶n kÃ¶tÃ¶tt ki. Ã•m ekkor mÃ¡r Ã©szrevette a riadalom okÃ¡t, egy sÃ¶tÃ©t Ã¡rnyat, mely nem messze tÅ‘lÃ¼k cikÃ¡zott a fÃ¡k kÃ¶zt, a levegÅ‘ben: biztosan egy sÃ¡rkÃ¡ny. Hablaty talpra ugrott, elÅ‘rÃ¡ntotta a kardjÃ¡t, Ã©s a vÃ¡lla felett hÃ¡tralesve nÃ©zte, ahogy Morga, a nem tÃºl hÅ±sÃ©ges

paci Ã©lete vÃ¡gtÃ¡jÃ¡t produkÃ¡lja visszafelÃ©, nÃ©lkÃ¼le. Egy pillanatig gondolt rÃ¡, hogy mit fognak hinni, ha a lÃ³ hazaÃ©r egyedÃ¼l, talÃ¡n azt, hogy vÃ©gre megszabadultak tÅ‘le. Nem volt ideje ezzel foglalkozni, a sÃ¶tÃ©t Ã¡rnyÃ©k, a sÃ¡rkÃ¡ny egyre kÃ¶zelebb Ã©rt, Å‘ bevetÅ‘dÃ¶tt egy fa mÃ¶gÃ©, majd magasra lendÃ-tve a kardjÃ¡t, melyet a felettese kovÃ¡csolt neki, lÃ©vÃ©n nem csak sÃ¡rkÃ¡nyÃ¶lÅ‘ volt, hanem kovÃ¡cs is, kiugrott a fa mÃ¶gÃ¼l.
>Az erdÅ‘ csendes volt, Ã©s sehol nem mozdult semmi. Ã‰s ahogy ott Ã¡llt Å‘ is mozdulatlanul, percekig, lassan Ãºjra felzizzentek a bogarak Ã©s dalolni kezdett egy madÃ¡r a feje felett, Ã©s felzsongott minden, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nynak egyszerÅ±en csak nyoma veszett. Mintha az elÅ‘bb nem kerÃ¼lgette volna egy hatalmas, sÃ¶tÃ©t Ã¡rnyÃ©k, amitÅ‘l minden Ã©lÅ‘ teremtmÃ©ny retteg. De nem Ã¡lmodhatta, hiszen Morga Ãºgy szelelt el, mint mÃ©g soha!
Lassan leeresztette a kardot Ã©s mÃ©lyet sÃ³hajtva vissza akarta lÃ¶kni a hÃ¼velyÃ©be, amikor valaki megszÃ³lalt mÃ¶gÃ¶tte.
>- Te ki vagy?
Hablaty rÃ©mÃ¼lten perdÃ¼lt meg a tengelye kÃ¶rÃ¼l, Ã©s rÃ¡szegezte kardjÃ¡t az idegenre, aki az Ãºton Ã¡llt. Magasabb volt, mint Å‘, csupa fekete bÅ‘rben Ã©s nem lÃ¡tott varrÃ¡st a ruhÃ¡in. A haja is fekete, rÃ¶vid Ã©s borzas, a szemei ragyogni tetszettek, ahogy rÃ¡juk sÃ¼tÃ¶tt a fÃ©ny. Furcsa szerzet volt, de ember.
>- MegtennÃ©d, hogy nem lopakodsz mÃ¶gÃ©m? â€“ morogta, ahogy kissÃ© frusztrÃ¡ltan a hÃ¼velybe lÃ¶kte a pengÃ©t, Ã©s kiverekedte magÃ¡t az Ãºtra. Persze a kÃ¶penye minden adandÃ³ Ã¡gba beleakadt, Ã©s amÃºgy is jÃ³cskÃ¡n szakadozott mÃ¡r az alja.
- SajnÃ¡lom â€“ mondta az idegen, Ã©s lÃ¡tszÃ³lag nagyon jÃ³t mulatott az Å‘ szerencsÃ©tlenkedÃ©sÃ©n.
>- A nevem Harald, lovag vagyok a SÃ¡rkÃ¡nyÃ¶lÅ‘k falujÃ¡bÃ³l â€“ mutatkozott be, hogy megÅ‘rizzen valamit a bÃ¼szkesÃ©gÃ©bÅ‘l, amibÅ‘l egyÃ©bkÃ©nt sem volt sok. â€“ SzolgÃ¡latodra, vagy valami ilyesmi. BÃ¡r ezt a hÃ¶lgyeknek szoktuk mondani.
- Ã‰rtem â€“ biccentett az idegen, s a pillantÃ¡sa Ã©lesen fÃ¼rkÃ©szte Å‘t. â€“ Mi tÃ¶rtÃ©nt veled, hogy a bokrok kÃ¶zt Ã¡csorogtÃ¡l?
>- Megijedt a lovam Ã©s ledobott â€“ vÃ¡laszolta, hogy kevÃ©sbÃ© legyen nevetsÃ©ges. â€“ Most aztÃ¡n mehetek gyalog... â€“ fÅ±zte hozzÃ¡ kedvetlenÃ¼l Ã©s nem tÃºl lovagosan.
- Ã“, ezen talÃ¡n segÃ-thetek. Csak tarts velem â€“ mosolygott rÃ¡ hirtelen az idegen fiÃº, Ã©s hosszÃº lÃ©ptekkel meg is indult az Ã¶svÃ©nyen, befelÃ© az erdÅ‘be.
>Hablaty, akinek valÃ³di neve Harald, Ã©s amit senki nem hasznÃ¡l, a homlokÃ¡t rÃ¡ncolva kÃ¶vette. Fogalma sem volt, miÃ©rt kÃ¶veti, hiszen a sÃ¡rkÃ¡ny mÃ©g akkor is a kÃ¶zelben lehet, rÃ¡adÃ¡sul ez a fiÃº mÃ©g csak be sem mutatkozott neki. Ã‰s aki rÃ¡adÃ¡sul akkora lÃ©ptekkel haladt, hogy neki szinte futnia kellett utÃ¡na, mÃ©g jÃ³, hogy letette a pÃ¡ncÃ©lt.
- HovÃ¡ megyÃ¼nk? â€“ tudakolta azÃ©rt.

>- Le a folyÃ³hoz â€“ felelte vidÃ¡man a fiÃº. A hangja Ã©neklÅ‘s volt, legalÃ¡bbis volt valami egÃ©szen furcsa mellÃ©kzÃ¶ngÃ©je, de egyÃ¡ltalÃ¡n nem volt rossz hallgatni.
- Ã‰s ki vagy te? A bemutatkozÃ¡st illik viszonozni!
>- Ã‰n egy tÅ±zmÃ¡gus vagyok â€“ jelentette ki, mintha mi sem lenne termÃ©szetesebb.
- Ã‰s van esetleg neved is? â€“ kÃ©rdezte, Ã¡m a tÅ±zmÃ¡gus ekkor letÃ©rt az ÃºtrÃ³l, Ã©s a cserjÃ©sben haladva Å‘ folyton megbotlott, mÃ-g ki nem Ã©rt arra a rÃ©szre, amit az emberek letaroltak, hogy kÃ¶nnyebb legyen a folyÃ³hoz fÃ©rni, ha Ã©jszakÃ¡ra szÃ¡llÃ¡st vernek a kÃ¶zelben. Egy Ã¡rvÃ¡n ott maradt fÅ±zhÃ¶z volt kÃ¶tve az Å‘ lova, fekete-fehÃ©r tarka derÃ©k pÃ³nija, aki messzemenÅ‘kig hasznosabb hÃ¡tasnak bizonyult mindig, mint Morga. Nagyon sajnÃ¡lta, hogy hajnalban a harcban elvesztette, s

remÃ©nykedett, hogy mire visszaÃ©r a sÃ¡rkÃ¡nyÃ¶lÃ©sbÅ‘l, addigra mÃ¡r a faluban lesz.
>- SzÃ©lszaladÃ³! â€“ szÃ³lÃ-totta, a paci felnÃ©zett Ã©s Ã¶rÃ¶mmel felnyihogott, Å‘ pedig odakocogott hozzÃ¡, eloldozta Ã©s Ã¶rÃ¶mmel megÃ¡llapÃ-totta, hogy semmi baja nem esett. â€“ ElcsÃ¡szkÃ¡lsz, mikor rÃ¡nk tÃ¡mad egy sÃ¡rkÃ¡ny, egy hÃ©tig nem kapsz rÃ©pÃ¡t, hallod? LÃ¶kÃ¶tt jÃ³szÃ¡g. â€“ A dorgÃ¡lÃ¡s mellÃ© azÃ©rt kedvesen megpaskolta a lÃ³ nyakÃ¡t. â€“ Hol talÃ¡ltÃ¡l rÃ¡? â€“ fordult oda a fiÃºhoz.
- Az erdÅ‘ben szaladgÃ¡lt ijedten, gondoltam a fÅ±znÃ©l Ã¡rnyÃ©kban lesz Ã©s ihat is.
>- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy megfogtad. Nagyon hiÃ¡nyzott volna, ha nem talÃ¡lom meg.
- SemmisÃ©g. De mit is mondtÃ¡l, hogy sÃ¡rkÃ¡ny tÃ¡madott rÃ¡d?
>- Nem rÃ¡m â€“ felelte Hablaty. â€“ A fele... Egy mÃ¡sik lovagra, akivel utaztam. Ma hajnalban, mÃ©g fÃ©lhomÃ¡lyos volt az erdÅ‘ Ã©s kÃ¶d gomolygott a folyÃ³ felÅ‘l, amikor rÃ¡nk rontott a fenevad, Ã©s leharapta a barÃ¡tom karjÃ¡t. Te nem lÃ¡ttad?
- Nem, nem lÃ¡ttam. Ã‰n Ãºgy tudom, hogy a sÃ¡rkÃ¡nyok kincsekre meg kirÃ¡lykisasszonyokra vadÃ¡sznak, nem lovagokra. Furcsa Ã-zlÃ©sÅ± sÃ¡rkÃ¡ny lehetett.
>- Ã•ltalÃ¡ban Ã-gy van, de ez kÃ¼lÃ¶nÃ¶sen agresszÃ-v bestia. Jobb lenne, ha vigyÃ¡znÃ¡l magadra. â€“ Az idegen erre elmosolyodott.
- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m az aggÃ³dÃ¡sod, kedves lovag, de a magamfajtÃ¡nak nincs oka aggodalomra.
>- Ezt jÃ³ tudni â€“ biccentett. â€“ Ã‰s merre mÃ©sz?
- Ami azt illeti, a hegyekbe tartok, csak Ã©ppen... eltÃ©vedtem egy kicsit.

>- ElnÃ©zted az elÃ¡gazÃ¡st â€“ bÃ³lintott rÃ¡, ezt az utazÃ³k gyakran teszik, rosszul van kitÃ¡blÃ¡zva, Ã©s rendszerint egy napi kitÃ©rÅ‘t okoznak maguknak azzal, hogy elmennek a falujÃ¡ig Ã©s ÃºtbaigazÃ-tÃ¡st kÃ©rnek. â€“ Ez az Ãºt â€“ intett a cserjÃ©sen tÃºlra â€“ a sÃ-ksÃ¡gra vezet. De Ã©n is arra tartok, Ã©s ismerem is a jÃ¡rÃ¡st. MehetÃ¼nk egyÃ¼tt.
- JÃ³l hangzik. â€“ A fiÃº megint mosolygott, mintha csak muszÃ¡j lenne neki, Ã©s ugyanazokkal a hosszÃº lÃ©ptekkel megindult a folyÃ³nak fel.
>- HÃ©-hÃ©! A folyÃ³ mellett nem fogsz feljutni a hegyekbe â€“ szÃ³lt utÃ¡na Hablaty, Ã©s felugrott SzÃ©lszaladÃ³ hÃ¡tÃ¡ra. â€“ Nem sokkal az erdÅ‘ vÃ©ge utÃ¡n sziklafalrÃ³l zÃºdul lefelÃ©, mellette csak kopÃ¡r sziklÃ¡k, jÃ¡rhatatlan minden, csak kitÃ¶rÃ¶d a lÃ¡bad, vagy ami rosszabb, a nyakad is. Az Ãºt biztonsÃ¡gos. Ismerek pÃ¡r vadÃ¡szcsapÃ¡st is, amin le lehet vÃ¡gni, de arra biztosan nem. â€“ A fiÃº vÃ¡llat vont Ã©s az Ãºt felÃ© indult. Hablaty utÃ¡na, SzÃ©lszaladÃ³ talÃ¡lt egy helyet, ahol gond nÃ©lkÃ¼l visszatÃ©rhetett az Ãºtra. â€“ Ãœlj fel mÃ¶gÃ©m.
- A hÃ¡tas jÃ³szÃ¡god nem megy olyan gyorsan â€“ felelte, s Ã-gy maradtak.
>Hablaty megprÃ³bÃ¡lt beszÃ©lgetni, de a fiÃº nem nagyon akart, Å‘ pedig fÃ¡radt volt egy idÅ‘ utÃ¡n prÃ³bÃ¡lkozni, no meg amÃºgy is, jÃ³ ideje talpon volt.
- _KÃ¶vesd _â€“ sÃºgta a lÃ³nak, mielÅ‘tt a nyakÃ¡ra borulva elaludt volna a kora dÃ©lelÅ‘ttben.

Mire felrezzent, mÃ¡r dÃ©l is elmÃºlt, s Å‘k mÃ¡r a hegy lÃ¡bÃ¡nÃ¡l kaptattak felfelÃ© nyugodtan. A fiÃº mÃ©g mindig az Ãºton haladt, a lova Ã¼gyesen kÃ¶vette, ahogy meghagyta neki. NyÃºjtÃ³zkodott a nyeregben, finoman megÃ¡llÃ-totta a lovat egy korÃ¡n termÅ‘ gyÃ¼mÃ¶lcsfÃ¡nÃ¡l. MÃ¡r nyÃºlt a termÃ©sÃ©rt, mikor SzÃ©lszaladÃ³ hÃ¡tranÃ©zett majd lÃ³dult elÅ‘re, a fiÃº elÅ‘ttÃ¼k felkuncogott.

>- Okos hÃ¡tasod van â€“ jegyezte meg. â€“ Az a termÃ©s a kÃ¶vetkezÅ‘ teliholdig mÃ©rgezÅ‘.
- Nem hÃ¡tas, hanem SzÃ©lszaladÃ³ â€“ morogta maga elÃ© rajtakapottan, de megveregette a tarka nyakÃ¡t. â€“

Veled ellentÃ©tben neki van neve.
>A fiÃº nem vÃ¡laszolt, Ã©s Hablaty morgolÃ³dott egy sort, mi az, hogy valaki mÃ©g a nevÃ©t sem mondja meg...
- Tudod â€“ szÃ³lalt meg nem sokkal kÃ©sÅ‘bb lassan â€“, azt kell hinnem, titkolsz valamit.
>- A lovad bÃ-zik bennem â€“ fordult vissza a tÅ±zmÃ¡gus. â€“ Nem tennÃ©, ha veszÃ©lyes lennÃ©k, nem igaz?
Ebben volt valami: SzÃ©lszaladÃ³ messzirÅ‘l kiszagolta az olyanokat, akik Ã¡rtÃ³ szÃ¡ndÃ©kkal kÃ¶zeledtek.
>- LehetnÃ©l egy kicsit hÃ¡lÃ¡sabb is â€“ tette mÃ©g hozzÃ¡. â€“ ElvÃ©gre nem csak nekem vannak titkaim, ugye? â€“ Hablaty erre nem tudott mit mondani, ebben is igaza volt az idegennek. Nem is a kilÃ©te a legkellemetlenebb titka, ha mÃ¡r itt tartunk.
Egy ideig megint csendben haladtak, valamivel meredekebben felfelÃ©, de mÃ©g mindig a hegyeken Ã¡tvezetÅ‘ fÅ‘Ãºton. Itt a fÃ¡k egyre kisebbek lettek, felvÃ¡ltottÃ¡k Å‘ket a sÅ±rÅ±n nÃ¶vÅ‘ bokrok, szÃ©l kergette az illatokat de ezen kÃ-vÃ¼l nem sok hang hallatszott. SzÃ©lszaladÃ³ a fÃ¼leit hegyezte Ã©s halkan nyihogott.
>- Valami...
- Ssh. â€“ A tÅ±zmÃ¡gus is Ã©szrevehette a vÃ¡ltozÃ¡st, mert megtorpant, egy irÃ¡nyba fordult, akÃ¡rcsak a lÃ³. â€“ Mondd csak â€“ szÃ³lalt meg halkan, szinte suttogva â€“, milyen gyorsan fut a lovad?
>- HÃ¡t, elÃ©ggÃ©... VÃ¡rj, nem hagylak itt! Nem lehet! Ugorj fel mÃ¶gÃ©m! MÃ¡r itt sem vagyunk! Ã‰n... â€“ Elharapta a mondatot. Nem adhatja ki a titkait az elsÅ‘ vÃ©szhelyzetben.
- Tudom, hogy varÃ¡zslat Ã¶vezi SzÃ©lszaladÃ³ szerszÃ¡mjÃ¡t Ã©s patkÃ³it, Ã©s azt hiszem a kÃ¶penyed Ã©s a kardod sem kivÃ©tel ez alÃ³l, de nem hinnÃ©m, hogy bÃ¡rmelyik varÃ¡zslÃ³ Ã¶rÃ¼lne, ha ilyesmi miatt veszÃ-tenÃ© el a tanÃ-tvÃ¡nyÃ¡t, Ã³gyhogy menj utadra!
>- Nem, fÃ©lreÃ©rtesz, Ã©n-
- Menj mÃ¡r!
>- De ha a sÃ¡rkÃ¡ny-
- Ez nem egy sÃ¡rkÃ¡ny! â€“ kiÃ¡ltott fel, odaugrott, szÃ©dÃ¼letes gyorsasÃ¡ggal Ã©s rÃ¡csapott a tarka fenekÃ©re, aki megugrott Hablattyal a nyergÃ©ben Ã©s nekilendÃ¼lt az emelkedÅ‘nek.
>A hÃ¡tuk mÃ¶gÃ¼l morgÃ¡s hallatszott, olyasmi hang, amit Hablaty ismerÅ‘snek vÃ©lt, mÃ©gsem tudta hirtelen, hol hallotta mÃ¡r korÃ¡bban, megprÃ³bÃ¡lt hÃ¡tra fordulni, de nem tudott, kibillentenÃ© az egyensÃºlyÃ¡bÃ³l a lovat, Ã©s mindketten a nyakukat szegnÃ©k. FelÃ©rtek egy szakaszhoz, ahol egy darabon teljesen egyenletes volt az Ãºt, itt megfÃ©kezte a lovat Ã©s visszafordult. Odalent egy hatalmas Ã¡rnyÃ©k kerÃ¼lgette a tÅ±zmÃ¡gust, aki fÃ¼rgÃ©bb volt, mint elsÅ‘re hitte volna.
- Ez mÃ©giscsak egy sÃ¡rkÃ¡ny... â€“ morogta maga elÃ©. â€“ Vagy mÃ©gsem? Nem egÃ©szen olyan... â€“ ValÃ³ban: abban a pillanatban, hogy Ãºgy gondolta, ez a lÃ©ny tÃ©nyleg egy sÃ¡rkÃ¡ny, mÃ¡r nem volt olyan, de nem tudta mihez hasonlÃ-tani igazÃ¡n. Hablaty arra jutott, mÃ©giscsak segÃ-tenie kell ennek az ismeretlennek ezzel a bestiÃ¡val szemben, elvÃ©gre tartozik neki, Ã©s a hÅ‘siessÃ©get sem biztos, hogy csak a megÃ¶lt sÃ¡rkÃ¡nyok szÃ¡mÃ¡ban mÃ©rik. Kivonta hÃ¡t kardjÃ¡t, megsarkantyÃºzta hÅ±sÃ©ges pacijÃ¡t Ã©s levÃ¡gtatott a hegyoldalon, hogy a kÃ¶penye csak Ãºgy lobogott utÃ¡na.
>A szÃ¶rnyeteg nem neszelte meg Å‘ket idÅ‘ben, elhaladtÃ¡ban megvÃ¡gta, legalÃ¡bbis megprÃ³bÃ¡lta, de a bundÃ¡ja, igen, hatÃ¡rozottan bundÃ¡ja volt, tÃºl vastag volt hozzÃ¡. A szÃ¶rnyeteg utÃ¡na kapott, de SzÃ©lszaladÃ³ tÃºl gyors volt, s mÃ¡r meg is fordult, mire a bestia felÃ©jÃ¼k ugrott. Kisebb tÃºlzÃ¡ssal azt is mondhatnÃ¡nk, a lÃ©ny, bÃ¡rmi is volt, akkora volt, mint egy hegy. EgÃ©szen Hablaty fÃ¶lÃ© magasodott, aki kis tÃºlzÃ¡s nÃ©lkÃ¼l is egyetlen pillanat alatt kis hÃ-jÃ¡n halÃ¡lra rÃ©mÃ¼lt tÅ‘le. FelkiÃ¡ltott, hadarva Ã©s rÃ©mÃ¼lten, amikor a szÃ¶rnyeteg felÃ©

lendÃ-tette egyik karmos mancsÃ¡t. Az tÅ‘le nem messze megakadt, mintha lÃ¡thatatlan falba Ã¼tkÃ¶zÃ¶tt volna, s hiÃ¡ba is prÃ³bÃ¡lta, azt a falat nem tudta Ã¡ttÃ¶rni.
- Mi a fenÃ©t keresel mÃ©g itt?! â€“ mordult fel a tÅ±zmÃ¡gus.
>- Tartozom neked! SzÃ³val, mi lenne, ha most eltÅ±nnÃ©nk?
- Nem kell kÃ©tszer mondanod!
>A fiÃº felugrott mÃ¶gÃ©, egyik karjÃ¡val Ã¡tÃ¶lelte, Ã©s Å‘ megsarkantyÃºzta SzÃ©lszaladÃ³t, akinek szintÃ©n a menekÃ¼lÃ©s volt Ã-nyÃ©re, Ãºgy szelelt felfelÃ© a hegynek, mint mÃ©g soha.
- MÃ©gis mi a fene ez?! â€“ kÃ©rdezte, mÃ-g Ã¼gyetlenÃ¼l, de vÃ©gÃ¼l sikerrel a hÃ¼velyÃ©be lÃ¶kte a kardjÃ¡t, hogy mindkÃ©t kezÃ©vel a szÃ¡rat tarthassa.
>- Valaha egy medve lehetett â€“ hangzott a meghÃ¶kentÅ‘ vÃ¡lasz.
- Medve?!
>- EgÃ©szen olyan, mint egy medve. TalÃ¡n Å‘ tÃ¡madott rÃ¡tok hajnalban.
- Ezt mÃ©g el is hiszem...
>- Ã‰s nem akar minket futni hagyni. â€“ Hablaty hÃ¡trapillantott, a szÃ¶rnyeteg rohant utÃ¡nuk felfelÃ©. Ã‰s ami azt illeti, elÃ©g kÃ¶zel volt. â€“ Ha ez egy medve, jobban jÃ¡rnÃ¡nk hegynek lefelÃ©...
- Azt csak hiszed! â€“ vÃ¡gta rÃ¡. â€“ Kapaszkodj! â€“ ElÅ‘re hajolt, tÃ©rdeivel olyan erÅ‘sen szorÃ-totta a lÃ³ oldalÃ¡t, ahogyan csak tudta. â€“ _Rohanj, mint a szÃ©l! â€“ _kiÃ¡ltotta, s SzÃ©lszaladÃ³ patkÃ³i felszikrÃ¡ztak, Ãºgy vÃ¡gtattak az Ãºton, mintha csak repÃ¼lnÃ©nek, nyomtalanul Ã©s megÃ¡llÃ-thatatlanul. Egy helyen Hablaty letÃ©rt az Ãºtrï¿½l egy mellÃ©kcsapÃ¡sra, szÅ±kebb helyen haladtak, s muszÃ¡j volt lassÃ-taniuk, szavÃ¡ra a patkÃ³kbÃ³l elkopott a varÃ¡zslat. CsodÃ¡val hatÃ¡ros mÃ³don a pÃ³nin nem lÃ¡tszott erÅ‘lkÃ¶dÃ©s nyoma. â€“ LerÃ¡ztuk? â€“ kÃ©rdezte halkan.

>- TalÃ¡n. De nem Ã¡llhatunk meg.
- Azt mondod, nem is sÃ¡rkÃ¡ny volt...
>- Biztosan nem. BÃ¡r prÃ³bÃ¡l annak tÅ±nni. Nos, ha nem zavarsz meg, mÃ¡r vÃ©ge lenne. BÃ¡r azt el kell ismernem, hogy remek kis trÃ¼kkjeid vannak.
- KÃ¶sz â€“ morogta vÃ¡laszul. â€“ Azt mondtad, tÅ±zmÃ¡gus vagy! Egy fia lÃ¡ngot sem lÃ¡ttam!
>- Te azt mondtad, lovag vagy. MiÃ³ta varÃ¡zsolnak a lovagok? Tudtommal babonÃ¡s nÃ©psÃ©g.
Hablaty mÃ©lyet sÃ³hajtott. Megint patthelyzet. Ezt az idegent lehetetlen sarokba szorÃ-tani.
>- HovÃ¡ tartunk?
- Ez az Ã¶svÃ©ny levÃ¡gja a nagy dÃ©li kanyart, egy kicsit rÃ¡zÃ³sabb, de aki jÃ¡rt mÃ¡r erre, annak gyorsabb itt. Ne aggÃ³dj, SzÃ©lszaladÃ³ biztosan lÃ©p.
>- A csatapÃ³ni miatt nem aggÃ³dom, tudja, mit csinÃ¡l. Veled ellentÃ©tben.
- Ã‰n Ã©ppen sÃ¡rkÃ¡nyra vadÃ¡szom â€“ jelentette ki Ã¶nÃ©rzetesen.
>- HalÃ¡lra rÃ©mÃ¼ltÃ©l ettÅ‘l a medvÃ©tÅ‘l is â€“ mutatott rÃ¡ a fiÃº.
- Nem mehetek haza Ã¼res kÃ©zzel! â€“ mordult fel idegesen.

>- SzÃ³val valÃ³jÃ¡ban ez az elsÅ‘ Ã¶nÃ¡llÃ³ feladatod?
- Na Ã©s akkor...
>- Vissza kellene fordulnod. MÃ¡rmint nem Ãºgy vissza-vissza, mert arra Ã³lÃ¡lkodik a medve, de haza kellene menned. MÃ¡r, ha tÃ©nyleg lovag vagy, Ã©s nem valami mÃ¡s.
>MielÅ‘tt Hablaty visszavÃ¡ghatott volna valamit arrÃ³l, hogy az ÃºtitÃ¡rsa mÃ©g csak bemutatkozni sem volt hajlandÃ³ mindeddig, a tarka paci megugrott alattuk, Ã©s a hÃ¡tuk mÃ¶gÃ¶tt felmordult a medve.
- Nem lerÃ¡ztuk?!
>- Gyorsabb, mint gondoltam! CsinÃ¡ld megint azt a varÃ¡zslatot!
- Nem lehet, szÅ±k a hely, Ã©s a sziklÃ¡kon tÃºl egy pÃ¡rkÃ¡ny vezet â€“ tiltakozott, Ã©s hiÃ¡ba tartott attÃ³l, hogy egy medveszÃ¶rnyeteg estebÃ©djekÃ©nt vÃ©gzi, nem merte jobban hajtani a pÃ³nit, mint az

futott magÃ¡tÃ³l. â€“ _Rejts el! â€“ _sÃºgta a kÃ¶penyÃ©nek, ami erre hullÃ¡mot vetett a vÃ¡llÃ¡n Ã©s szikla-szÃ¼rkÃ©vÃ© vÃ¡ltozott. â€“ Mi lenne, ha te is tennÃ©l valamit? â€“ szÃ³lt hÃ¡tra, amikor kiÃ©rtek a pÃ¡rkÃ¡nyra. ElÃ©g szÃ©les volt, de jÃ³ alattuk a folyÃ³ kavargott tajtÃ©kos hullÃ¡mokkal, Ã©s Hablaty bakancslistÃ¡jÃ¡n nem szerepelt megtapasztalni, milyen ilyen magasrÃ³l belezuhanni.
>- Rajta vagyok! â€“ jelentette a tÅ±zmÃ¡gus, Ã©s hopp, leugrott mÃ¶gÃ¼le, egyenesen a mÃ©lybe.
- RemÃ©lem, ezt nem tekinti kÃ¶vetendÅ‘ pÃ©ldÃ¡nak!
>A szÃ¶rnyeteg ott loholt mÃ¶gÃ¶tte, egyre kÃ¶zelebb Ã©rve, Ãºgy tÅ±nt, neki nem akadÃ¡ly a halÃ¡lfÃ©lelem, ami Hablatyot Ã¡t meg Ã¡tjÃ¡rta minden Ã©les kanyarra.
- Istenek, csak ezt Ã©ljem tÃºl, csak ezt... â€“ motyogta maga elÃ©, ahogy Ãºjabb Ã©les kanyar utÃ¡n szinte a tarkÃ³jÃ¡n Ã©rezte a fenevad leheletÃ©t.
>Ã‰s egy robbanÃ¡s rÃ¡zta meg a levegÅ‘t. Fekete Ã¡rnyÃ©k suhant felettÃ¼k, egy valÃ³di sÃ¡rkÃ¡ny. Nem tÃºl nagy, Ã©s Hablaty Ãºgy Ã©rezte, vÃ©gleg elveszett, kÃ©t bestiÃ¡val mÃ¡r tÃ©nyleg nem tudja felvenni a harcot. Ami azt illeti, mÃ©g eggyel sem. Nemhogy a medveszÃ¶rnnyel Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nnyal. Ã•m a sÃ¡rkÃ¡ny medvÃ©re fÃºjt lÃ¡ngot, elÃ© szÃ¡llt a peremre Ã©s morgott, Ã¼vÃ¶ltÃ¶tt rÃ¡, mikÃ¶zben megprÃ³bÃ¡lta letaszÃ-tani onnan. Hablaty nem lÃ¡tott tÃ¶bbet, mert elkanyarodott a perem, majd csak valamivel lejjebb tudott visszatekinteni, mi is tÃ¶rtÃ©nik. KÃ¶zben megÃ¡lltak, hogy kifÃºjjÃ¡k magukat egy kicsit.
A kÃ©t feketesÃ©g kÃ¼zdÃ¶tt egymÃ¡ssal, olyasmi volt, mintha birkÃ³znÃ¡nak, csakhogy a sÃ¡rkÃ¡ny sokkal kisebb volt, nem hÃºzhatta sokÃ¡ig egy olyan hatalmas szÃ¶rnyeteggel szemben, megcsÃºszott, majd a medve lelÃ¶kte. Hablaty nem merte kÃ¶vetni a tekintetÃ©vel, mi lesz a sorsa, a medvÃ©t bÃ¡multa, aki egyenesen visszanÃ©zett rÃ¡. Ã‰s mÃ©g ebbÅ‘l a tÃ¡volbÃ³l is rÃ©misztÅ‘en hatott a tekintete.
>- GyerÃ¼nk, gyerÃ¼nk, menjÃ¼nk innen! â€“ nÃ³gatta SzÃ©lszaladÃ³t, aki fÃ¼rge vÃ¡gtÃ¡ba ugrott, a patÃ¡i visszhangot vertek a hegyoldalban, szÃ¶rnyÅ± ricsajt csapva, Ã©s a pÃ¡rkÃ¡ny tÃºlsÃ³ vÃ©gÃ©n mÃ¡r lÃ¡tta a sziklaszurdokot, amibe ha beÃ©r, biztosan lassÃ-taniuk kell, de talÃ¡n a medve sem tud olyan gyorsan haladni a hatalmas termetÃ©vel. A szurdok lovagolhatÃ³, fÅ‘leg egy akkora pacinak, mint az Ã¶vÃ©, Ã©s ha elÃ©ggÃ© a hÃ¡tÃ¡ra lapul, talÃ¡n mÃ©g Ã¼getni is tudnak majd. Ã‰s ha mÃ©g valamifÃ©le akadÃ¡lyt is Ã¡llÃ-t maguk kÃ¶zÃ©, szinte biztosan lehagyjÃ¡k ezt a szÃ¶rnyeteget.
A sÃ¡rkÃ¡ny Ãºjra felbukkant, ezÃºttal mÃ¡ssal prÃ³bÃ¡lkozott: megprÃ³bÃ¡lta lesodorni magÃ¡val a szÃ¶rnyeteget, magasbÃ³l csapott le, tÃ¼zet fÃºjt Ã©s meglÃ¶kte a medvÃ©t, az felÃ© csapdosott a karmos mancsaival, de nem Ã©rhette el, Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny egÃ©szen lelassÃ-totta, hogy amikor Å‘k beÃ©rtek a szurdokba, mÃ©g nagyon messze volt. Sietve karcolt a tÅ‘re pengÃ©jÃ©vel a kÃ¶vekre aprÃ³ jeleket, szavakat suttogott mellÃ©, hadarva, remegve, majd Ã¼gettek egÃ©szen be. A szurdok vÃ©gÃ©n ott a fÅ‘Ãºt, ha azon visszafordul, Ã©s hazÃ¡ig vÃ¡gtat, Ã©s szÃ³l, hogy nem csak sÃ¡rkÃ¡ny van a hegyekben, de medveszÃ¶rnyeteg is... akkor senki nem hinne neki.

>MÃ©ly Ã¼vÃ¶ltÃ©stÅ‘l Ã©s morgÃ¡stÃ³l volt visszhangos az egÃ©sz kÃ¶rnyÃ©k, majd hirtelen â€“ hirtelen csend lett. Ã‰s Hablaty lehunyt szemekkel dÅ‘lt SzÃ©lszaladÃ³ nyakÃ¡ra, aki kitartÃ³an Ã¼getett elÅ‘re, kerÃ¼lgetve a szurdok sziklÃ¡it. Egyszerre csak felkapta a fejÃ©t, nyihogott, de ez Ãºgy hangzott, mintha csak szÃ³lni akarna, hogy valaki kÃ¶zeledik, valaki, aki barÃ¡t Ã©s nem ellensÃ©g. De csak mÃ©ly Ã©s nehÃ©z lihegÃ©st hallott maga mÃ¶gÃ¼l, Ã©s nem akarta elhinni, hogy a szÃ¶rnyeteg mÃ©g a nyomÃ¡ban van, nem tÃ¶rhette Ã¡t azokat az akadÃ¡lyokat, az kÃ©ptelensÃ©g, az lehetetlen, hiszen azt vÃ©ste bele a kÃ¶vekbe, hogy csak barÃ¡t lÃ©phet Ã¡t rajtuk, aki jÃ³

szÃ¡ndÃ©kÃº Ã©s Ã¡rtalmatlan, bÃ¡r, ha elrontott valamit-
KirÃ¡ntotta a kardjÃ¡t, Ã©s remegve vÃ¡rta, hogy kiÃ©rjenek a szurdokbÃ³l, mikÃ¶zben folyamatosan a hÃ¡ta mÃ¶gÃ© kÃ©mlelt, s persze az Ã©les kanyarok miatt nem lÃ¡tott semmit. VÃ¡gtattak pÃ¡r lÃ©pÃ©st, mikor elÅ‘ugrottak az Ãºtra, aztÃ¡n szembefordult a szurdok bejÃ¡ratÃ¡val, s jÃ¶jjÃ¶n aminek jÃ¶nnie kell. Nem adhatja fel harc nÃ©lkÃ¼l!
>A fekete sÃ¡rkÃ¡ny nem lehetett sokkal nagyobb, mint Å‘ Ã-gy, lovon Ã¼lve, s meg sem prÃ³bÃ¡lt fenyegetÅ‘en viselkedni. MegÃ¡llt a hasadÃ©knÃ¡l Ã©s csak nÃ©zte Å‘t, ahogyan remegve szorÃ-tja marokra a kardjÃ¡t. VÃ©gÃ¼l kitÃ¡rta a szÃ¡rnyait Ã©s tÅ±z Ã¶lelte kÃ¶rÃ¼l, forrÃ³, kÃ©k-lila lÃ¡ngok, majd mintha a sÃ¡rkÃ¡nybÃ³l magÃ¡bÃ³l, egy alak lÃ©pett volna ki. Egy nyurga, fekete ruhÃ¡s alak, ugyanaz az alak, aki levetette magÃ¡t a peremrÅ‘l. Tett kÃ©t lÃ©pÃ©st, a sÃ¡rkÃ¡nytest mÃ©g nem tÅ±nt el, ott hullÃ¡mzott lÃ¡ngolva, s a fiÃº felÃ© nyÃºjtotta a kezeit, olyan mozdulatokat tett, mintha lÃ¡thatatlan gÃ¶mbÃ¶t formÃ¡zna, s a sÃ¡rkÃ¡ny Ã¶sszezsugorodott egy kÃ©k-lila labdÃ¡vÃ¡, mely felÃ© lebegett, vÃ©gÃ¼l eltÅ±nt a mellkasÃ¡ban.
- T-te... sÃ¡rkÃ¡ny vagy... â€“ motyogta maga elÃ© teljesen feleslegesen.
>- Vagy tÅ±zmÃ¡gus, ahogy tetszik. â€“ Megvonta a vÃ¡llait Ã©s felÃ© lÃ©pdelt, kedveskedve megsimogatta SzÃ©lszaladÃ³ orrÃ¡t, aki ezt tÅ±rte. â€“ Na Ã©s te?
Hablaty mÃ©lyet sÃ³hajtott. Rendben, akkor jÃ¡tsszunk nyÃ-lt lapokkal.
>- A-a nevem Hablaty. MÃ¡rmint a Harald is a nevem, csak Ãºgy nem hÃ-v senki. A SÃ¡rkÃ¡nyÃ¶lÅ‘k falujÃ¡bÃ³l szÃ¡rmazom, Ã©s valÃ³jÃ¡ban csak... fegyverhordozÃ³ vagyok. Meg kovÃ¡csinas.
- Tudtam, hogy nem lehetsz igazi lovag â€“ biccentett magÃ¡nak a sÃ¡rkÃ¡ny.
>- Tudom, tÃºl vÃ©zna vagyok Ã©s gyenge Ã©s-
- A szemeid â€“ vÃ¡gott kÃ¶zbe mosolyogva, szelÃ-den a fiÃº. â€“ A tekinteted nem egy sÃ¡rkÃ¡nygyilkos tekintete. A kardodnak nincsen vÃ©rszaga. Ã‰s ez a derÃ©k hÃ¡tas sem engedelmeskedne akÃ¡rkinek. BeszÃ©lgettem vele egy kicsit, amikor megtalÃ¡ltam az erdÅ‘ben. Azt mondta, a lovasa egy bÃ¡tor Ã©s igaz ember, aki kÃ©pes a mÃ¡giÃ¡ra Ã©s e mellÃ© nem fukarkodik a rÃ©pÃ¡val sem. KÃ©rte, hogy keresselek meg.
>- T-te... tudsz beszÃ©lni a lovakkal?!
- Minden Ã¡llattal â€“ helyesbÃ-tett. â€“ Ã‰n magam egy hatÃ¡rvonalon Ã¡llok. Nem tartozom sehovÃ¡. SÃ¡rkÃ¡ny vagyok, igen. Ã‰s Ãºgy gondolom, nem fogsz nekem Ã¡rtani. SzÃ³val kÃ©rlek, tedd el a kardod. â€“ Csak most vette Ã©szre, hogy a fegyver mÃ©g a kezÃ©ben van, gyorsan eltette, aznap mÃ¡r sokadjÃ¡ra.
>- Ã‰s most?
- Most, hogy a medvÃ©t belÃ¶ktem a folyÃ³ba, Ã©s a te sÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡szatod is sikertelenÃ¼l zÃ¡rult, talÃ¡n jobb lenne, ha tÃ©nyleg hazafelÃ© vennÃ©tek az irÃ¡nyt. TalÃ¡n szÃ¼rkÃ¼lettel hazaÃ©rtek. Vagy vadÃ¡ssz inkÃ¡bb trollokra vagy tÃ¼ndÃ©rekre. Azok Ã¡rtalmatlanok.
>- Ã‰s nincs semmi dicsÅ‘sÃ©g abban, ha elkapod Å‘ket.
- Egy hegyi troll azÃ©rt mÃ¡r valami. A zoknira mennek, bÃ¡rmi is legyen az. â€“ Hablaty sÃ³hajtott, Ã©s inkÃ¡bb nem szÃ³lt hozzÃ¡ a dologhoz.
>- Ã‰s te mit fogsz most csinÃ¡lni?
- Ã‰n megyek aludni a barlangomba. IgazÃ¡n rÃ¡m fÃ©r.
>- LegalÃ¡bb a nevedet elÃ¡rulod vÃ©gre?
- MiÃ©rt ilyen fontos az embereknek ez a nÃ©v-dolog? â€“ forgatta meg a szemeit tÃ¼relmetlenÃ¼l. â€“ Nincsen nevem. SÃ¡rkÃ¡ny vagyok. A sÃ¡rkÃ¡nyoknak nincsen nevÃ¼k.
>- Akkor hogy szÃ³lÃ-tsalak...?
- Sehogy, Ãºtjaink itt elvÃ¡lnak.

>- VÃ¡-vÃ¡rj! Nem kÃ-sÃ©rnÃ©l le a hegyrÅ‘l? Ha te tudsz repÃ¼lni, akkor pillanatok alatt hazaÃ©rsz a barlangodba, nem igaz? KÃ©rlek! Az a medve is bÃ¡rmikor visszajÃ¶het! â€“ A fiÃº nÃ©zett rÃ¡ egy ideig,

majd megindult az Ãºton lefelÃ©. Hablaty Ã¶rÃ¶mmel lÃ©ptetett utÃ¡na. â€“ MiÃ©rt mentettÃ©l meg? El is repÃ¼lhettÃ©l volna.
- Idefigyelj, Hablaty. Ãšgy tÅ±nik, te nem Ã©rted, hogy mekkora szerencsÃ©d is van. VarÃ¡zstudÃ³ vagy! Kimondasz valamit, Ã©s az megtÃ¶rtÃ©nik. MÃ©g Ã©n is tudom, hogy ez hatalmas kincs, hogy nem szabad elherdÃ¡lni, pedig Ã©n csak egy sÃ¡rkÃ¡ny vagyok.
>- EgyÃ¡ltalÃ¡n nem tÃ¶rtÃ©nik meg, amit kimondok â€“ jelentette ki fanyarul. â€“ Ã‰s csak egy sÃ¡rkÃ¡ny, na persze.
- Akkor hogy voltÃ¡l kÃ©pes megÃ¡llÃ-tani a medvÃ©t, mikor az rÃ¡d tÃ¡madott?
>- Ha vÃ¡lasztani kell kard Ã©s pajzs kÃ¶zÃ¶tt, mindig a pajzsot vÃ¡laszd. Az az egyetlen olyasmi, amit kÃ©pes vagyok a semmibÅ‘l teremteni. AzÃ©rt lehetek egyÃ¡ltalÃ¡n fegyverhordozÃ³. Az Ã¶sszes tÃ¶bbi... tÃ©nyleg csak trÃ¼kk.
- TrÃ¼kk? â€“ ismÃ©telte kÃ©tkedve.
>- SzÃ©lszaladÃ³ patkÃ³iba rÃºnÃ¡kat vÃ©stem, mikor kovÃ¡csoltam Å‘ket. AzÃ©rt tud olyan gyorsan futni, Ã©s azÃ©rt lÃ©p biztosan mÃ©g a legnyaktÃ¶rÅ‘bb helyeken is. A nyereg aljÃ¡ban olyan rÃºnÃ¡k vannak, amik megakadÃ¡lyozzÃ¡k, hogy leessek, Ã©s olyanok, amik megvÃ©dik SzÃ©lszaladÃ³t a tÅ±ztÅ‘l. A kÃ¶penyemben is hÃ-mzÃ©s van, a kardomat pedig kÃ¶nnyebbÃ© Ã©s ellenÃ¡llÃ³bbÃ¡ tettem.
- TehÃ¡t felruhÃ¡zol tÃ¡rgyakat varÃ¡zslattal. Ez egÃ©szen elkÃ©pesztÅ‘.
>- Nem, ezek csak olcsÃ³ trÃ¼kkÃ¶k. â€“ Ã‰s tÃ©nyleg Ã-gy is gondolta. AmÃºgy sem szabadott volna ilyen dolgokba Ã¡rtania magÃ¡t, de amikor vÃ©gre talÃ¡lt valamit, amiben jobb volt az Ã¡tlagnÃ¡l, nem akarta hagyni. MÃ¡r amikor nem attÃ³l a mondÃ¡stÃ³l rettegett, ami sÅ±rÅ±n hangzott el a falujÃ¡ban, Ã©s ami szerint aki tÃºl sokat foglalkozik mÃ¡giÃ¡val, annak farka nÅ‘ Ã©s egy idÅ‘ utÃ¡n kacsanyelven tud majd csak beszÃ©lni.
- A leghatalmasabb varÃ¡zslatok alapkÃ¶vei, Ã©s milyen Ã¼gyesen hasznÃ¡lod Å‘ket, hogy segÃ-tsenek rajtad. EzÃ©rt hittem, hogy varÃ¡zslÃ³tanonc vagy. Egy rendes varÃ¡zslÃ³ mellett kitanulhatnÃ¡d.
>- Nem mehetek el â€“ rÃ¡zta meg a fejÃ©t. â€“ Az apÃ¡mnak nem maradna senkije...
- Akkor se vÃ©lekedj Ã-gy valamirÅ‘l, amihez ilyen tehetsÃ©ged van.
>- TehetsÃ©g... mindenki szerint csak a bajkeverÃ©shez van tehetsÃ©gem.
- Mutasd meg, hogy nem Ã-gy van.
>- KÃ¶nnyÅ± azt mondani. â€“ Vett egy mÃ©ly levegÅ‘t. â€“ Most Ã©n kÃ©rdezek! MiÃ©rt rabolnak a sÃ¡rkÃ¡nyok kirÃ¡lykisasszonyokat? Ezt mindig is tudni akartam.
- Mert unatkoznak.
>- Unatkoznak?
- Unatkoznak, hosszÃº az Ã©letÃ¼k Ã©s kell egy beszÃ©lgetÅ‘partner. A lÃ¡nyok jellemzÅ‘en tovÃ¡bb maradnak Ã¡rtatlanok. Ã‰s az Ã¡rtatlanok kÃ©pesek lÃ¡tni minket ebben az alakunkban is, amiben most vagyok elÅ‘tted. Mindenki mÃ¡s csak a sÃ¡rkÃ¡nyt lÃ¡tnÃ¡. Na Ã©s persze, van egy mÃ¡sik ok is.
>- Mi a mÃ¡sik ok?
- Ezek a lÃ¡nyok... nos rendben, Ã©ppensÃ©ggel lehetnÃ©nek fiÃºk is, de hol talÃ¡l mÃ¡r bÃ¡rki Ã¡rtatlan fiÃºkat a te korodban, rajtad kÃ-vÃ¼l persze, szÃ³val kÃ©pesek valamire, amire senki mÃ¡s a vilÃ¡gon. Meg tudnak gyÃ³gyÃ-tani egy sÃ¡rkÃ¡nyt, ha az beteg.
>- Hogyan? Megeszel egy hajadont, Ã©s mint a kuruzslÃ³ gyÃ³gyfÃ¼vÃ©tÅ‘l, hopp, jobban leszel?
- Dehogy, ne lÃ©gy nevetsÃ©ges! â€“ kacagott fel a sÃ¡rkÃ¡ny.
>- Akkor?
- Egy csÃ³k.
>- Egy mi?
- JÃ³l hallod, egy csÃ³k. Ha egy Ã¡rtatlan Ã©s tiszta ember megcsÃ³kol egy sÃ¡rkÃ¡nyt, Ã¶nszÃ¡ntÃ¡bÃ³l persze, akkor megmentheti az Ã©letÃ©t. Ã‰ppensÃ©ggel ezÃ©rt vagyunk mÃ¡r olyan kevesen. Ã–nmagunktÃ³l is hosszan Ã©lÃ¼nk, de az ostoba Ã¶regek inkÃ¡bb fognak egy-egy lÃ¡nyt, aki majd csÃ³kkal Ã©letet lehel belÃ©jÃ¼k, ha jÃ¶n Ã©rtÃ¼k az elmÃºlÃ¡s. Semmi pÃ¡rkeresÃ©s, fÃ©szekrakÃ¡s vagy ilyesmi. Embereket lopkodnak inkÃ¡bb. Ne haragudj,

ez nem ellened szÃ³l, de azÃ©rt igencsak bosszantÃ³, hogy a fajtÃ¡d utolsÃ³ pÃ©ldÃ¡nyai azÃ©rt halnak ki, mert emberekkel foglalkoznak egymÃ¡s helyett.
>- TehÃ¡t te nem akarod ezt tenni.
- Nem bizony.
>- Ez megnyugtatÃ³.
- Neked biztosan.
>- Azt hiszed, hagynÃ¡m magam elrabolni?
- TÃ©ged rabolni sem kellene, Hablaty, hiszen jÃ¶ttÃ©l utÃ¡nam, mintha muszÃ¡j lenne â€“ nevetett fel.
>- Azt mondtad, nincsen Ã¡rtÃ³ szÃ¡ndÃ©kod!
- Nincsen is. Nem akarok tÅ‘led semmit, ne aggÃ³dj mÃ¡r. Mire Ã©n odajutok, hogy a vÃ©gÃ©t jÃ¡rjam, te vÃ©n varÃ¡zslÃ³ leszel, Ã©s talÃ¡n csalÃ¡dod is lesz, akkor mÃ¡r aligha esne jÃ³l egy Ã©lethosszabbÃ-tÃ³ csÃ³k.
>- IgazÃ¡n kÃ¶sz, ez kedves.
- Csak az igazat mondom. Ã‰s tudod, nem is kÃ©rnÃ©m ezt tÅ‘led.
>- MiÃ©rt?
- Ez maradjon az Ã©n titkom.
>- HÃ©! Ã‰n is elmondtam mindent!
- Viszont nem kÃ¶telezhetsz rÃ¡, hogy Ã©n is ezt tegyem. Ã‰s ez itt a hegy lÃ¡ba, az erdÅ‘ hatÃ¡ra, ennÃ©l tovÃ¡bb nem megyek.
>- TalÃ¡lkozunk mÃ©g?
- Biztosan. Majd rÃ¡jÃ¶ssz, hogyan talÃ¡lj meg engem, ha kellenÃ©k. Ã‰s Ã©n is tudni fogom, hol keresselek.
>- AzÃ©rt ne gyÃºjtsd fel a falut, ha lehet â€“ kÃ©rte, de elmosolyodott.
- Nem terveztem. VigyÃ¡zz magadra Ã©s vigyÃ¡zz a derÃ©k harcipacira is. Te is vigyÃ¡zz rÃ¡ â€“ simogatta meg SzÃ©lszaladÃ³t, aki megbÃ¶kte az orrÃ¡val.
>Ã‰s valahol az erdÅ‘ben SÃ¡rkÃ¡nyvadÃ¡sz kÃ¼rtÃ¶k rikoltottak fel.
- TalÃ¡n tÃ©ged keresnek.
>- TalÃ¡n. Jobb, ha mÃ©sz.
A sÃ¡rkÃ¡ny bÃ³lintott, Ã©s egy pillanat alatt lÃ¡ngba borult, majd kitÃ¡rta szÃ¡rnyait Ã©s elrepÃ¼lt, szorosan a hegyek hullÃ¡mzÃ¡sÃ¡t kÃ¶vetve, mÃ-g el nem tÅ±nt egy csÃºcs mÃ¶gÃ¶tt, a dÃ©lutÃ¡nban.
>Hablaty fÃ¡radtan megbÃ¶kte a sarkÃ¡val a pÃ³ni oldalÃ¡t Ã©s leoldozta a kÃ¼rtjÃ©t a nyeregrÅ‘l, hogy belefÃºjjon. A hangtÃ³l visszhangzott az erdÅ‘, s vÃ¡laszul tÃ¶bbfelÅ‘l jÃ¶tt hasonlÃ³ hang, amennyire meg tudta Ã¡llapÃ-tani, a felettesÃ©nek Ã©s az apjÃ¡nak a kÃ¼rthangja is benne volt. Alapos fejmosÃ¡st sejtett a tÃ©nyek mÃ¶gÃ¶tt, hogy elkÃ¶tÃ¶tt egy lovat, szÃ³ nÃ©lkÃ¼l eltÅ±nt egy napra, rÃ¡hozta a frÃ¡szt az apjÃ¡ra Ã©s mÃ©g Ã¼res kÃ©zzel is tÃ©r haza, annyival, hogy egy medveszÃ¶rny volt a hajnali tÃ¡madÃ³juk, aki a sÃ¶tÃ©tben Ã©s a kÃ¶dben nyugodtan lehetett volna Ã©ppÃºgy sÃ¡rkÃ¡ny is. Senki nem fog hinni neki, a sÃ¡rkÃ¡nyt pedig nem is emlÃ-theti.
- Most nÃ©zd meg, SzÃ©lszaladÃ³, ez volt Ã©letÃ¼nk kalandja, Ã©s soha senki nem hinnÃ© el nekÃ¼nk ezt a mesÃ©t â€“ mormogta a lÃ³nak. â€“ Na de, mit szÃ³lnÃ¡l, ha visszavonnÃ¡m a rÃ©pÃ¡s dolgot, Ã©s ha hazaÃ©rtÃ¼nk, annyit csenek neked, amennyit csak szeretnÃ©l. De cserÃ©be holnap felmegyÃ¼nk a hegyekbe, Ã©s megkeressÃ¼k a sÃ¡rkÃ¡ny barlangjÃ¡t. Nehogy azt higgye, hogy csak mert elbÃºcsÃºzott, majd meg is szabadul tÅ‘lÃ¼nk, ugye?

Az elÅ‘re megjÃ³solt fejmosÃ¡st megkapta, Ã©s ha az apja nem emlÃ-ti a lajstromban az elhagyott pÃ¡ncÃ©lt, bizony, hogy elhagyja, Ã-gy csak Ã¶sszeszedte, mielÅ‘tt kiÃ©rtek volna az erdÅ‘bÅ‘l. Na persze ezÃ©rt mÃ©g nem lett elfelejtve, hogy elkÃ¶tÃ¶tte MorgÃ¡t Ã©s egÃ©sz nap az erdÅ‘ben csatangolt a fÃ¡radt pÃ³nijÃ¡n, de legalÃ¡bb Ã-gy kevÃ©sbÃ© volt kirÃ-vÃ³ eset a tÃ¶bbi hasonlÃ³ hÃºzÃ¡sÃ¡tÃ³l. SzÃ©lszaladÃ³ megkerÃ¼lÃ©sÃ©nek pedig kÃ¼lÃ¶n Ã¶rÃ¼ltek, ugyanis nem volt tÃ¶bb lÃ³ a faluban rajta Ã©s MorgÃ¡n kÃ-vÃ¼l, aki hagyta volna, hogy huzamosabb ideig megÃ¼lje. Morga egyszerÅ±en csak lusta volt ledobni. HÃ¡tas nÃ©lkÃ¼l viszont fegyverhordozÃ³ sem lehetne.

>TÃ¶rtÃ©netÃ¼nknek itt vÃ©get is kellene, hogy Ã©rjen, azonban

hÅ‘sÃ¼nk nem nyerte el mÃ©ltÃ³ jutalmÃ¡t, ami vÃ©gÃ¼l is jelen pillanatban valami vacsora Ã©s az Ã¡gya kÃ©pÃ©ben lebegett a szemei elÅ‘tt Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny is szabadon garÃ¡zdÃ¡lkodott mÃ©g, nem beszÃ©lve a medveszÃ¶rnyetegrÅ‘l, amely tÃºlÃ©lte a folyÃ³ba zuhanÃ¡st, mÃ©g akkor is, ha egy sÃ¡rkÃ¡ny taszÃ-totta bele.
E bosszÃºszomjas bestia a folyÃ³ lassÃºbb szakaszÃ¡n mÃ¡szott szÃ¡razra, nem messze attÃ³l a helytÅ‘l, ahol SzÃ©lszaladÃ³ volt kikÃ¶tve a magÃ¡nyos fÅ±znÃ©l, s az erdÅ‘ szÃ©lÃ©ig kÃ¶vette Hablatyot, aki a sor vÃ©gÃ©n baktatott, leszidva, Ã©hesen Ã©s fÃ¡radtan. Ha a tarka lÃ³ nem veszi Ã©szre a veszÃ©lyt, talÃ¡n a tÃ¶rtÃ©netÃ¼nk is mÃ¡s vÃ©get Ã©r, Ã-gy viszont a fiÃº idÅ‘ben vÃ©dekezni tudott.
>- MÃ¡r megint te? â€“ A pajzs megÃ¡llÃ-totta, Ã©s a mÃ¶gÃ¶tte haladÃ³k Ã©szrevettÃ©k a szÃ¶rnyeteget, most irdatlan harci kiÃ¡ltÃ¡sokat hallatva tÃ¡madtÃ¡k meg.
- Egy sÃ¡rkÃ¡ny!
>- Nem... â€“ Hablaty persze megprÃ³bÃ¡lta elmagyarÃ¡zni, hogy ez nem egy sÃ¡rkÃ¡ny, de fÃ¼tyÃ¼ltek rÃ¡ a harc hevÃ©ben, rÃ¡adÃ¡sul ahogy nÃ©zte a bestiÃ¡t, minden egyes mozdulatÃ¡val emlÃ©keztetnie kellett magÃ¡t, hogy ez egy medve. RÃ¡adÃ¡sul a medve nyerÃ©sre Ã¡llt, Ã©s Hablatynak ilyen esetekre nem volt trÃ¼kkje.
EszÃ©be jutott, amit a sÃ¡rkÃ¡ny mondott: hogy amit kimond, az megtÃ¶rtÃ©nik. TalÃ¡n tehet egy prÃ³bÃ¡t.
>- Ha-hallasz engem? JÃ³ lenne egy kis segÃ-tsÃ©g... â€“ A szÃ©lnek suttogta a szavait, Ã©s tovÃ¡bb nem jutott, mert a medve utÃ¡na iramodott. IsmÃ©t feltartotta a pajzzsal, a lÃ¡thatatlan erÅ‘vel, Ã©s elÅ‘hÃºzta a kardjÃ¡t. â€“ _LÃ¡ngolj â€“ _sÃºgta neki, s rezdÃ¼lÃ©s futott vÃ©gig a pengÃ©n, majd kÃ©k-lila lÃ¡ngok nyaltÃ¡k kÃ¶rÃ¼l. A lÃ¡ngolÃ³ kard elÃ©g menÅ‘ volt, de vÃ-vni nem tanult meg ilyen gyorsan, legalÃ¡bbis nem jobban, mint amennyire amÃºgy is tudott, ami hÃ¡t, elÃ©ggÃ© kÃ¶zelÃ-tette a nullÃ¡t. A tÅ±z mindenesetre egy ideig mindenkÃ©ppen meghÃ¡trÃ¡lÃ¡sra kÃ©nyszerÃ-tette a fenevadat. TalÃ¡n emlÃ©keztette a sÃ¡rkÃ¡ny lÃ¡ngjÃ¡ra.
>A hogyan tovÃ¡bb kÃ©rdÃ©s volt, hiszen nemigen bÃ-zott benne, hogy legyÅ‘zhetnÃ© a fenevadat, mÃ©g akkor sem, ha lÃ¡tta mÃ¡r korÃ¡bban, hogy csinÃ¡ljÃ¡k a lovagok. Viszont elijeszthetnÃ©, igen, ez jÃ³ Ã¶tlet, varÃ¡zslattal megrÃ©mÃ-theti annyira, hogy elmenekÃ¼ljÃ¶n. Mi lehet ijesztÅ‘ olyasvalaminek, ami nem fÃ©l egy sÃ¡rkÃ¡nytÃ³l? A tÅ±z talÃ¡n jÃ³ lesz.
LÃ¡ngra lobbantotta a kÃ¶penyÃ©t, ami hÅ‘vel izzott, de el nem Ã©gett, Ã©s SzÃ©lszaladÃ³ patkÃ³it Ã©s szerszÃ¡mÃ¡t. A medve kerÃ¼lgette egy ideig, morgott, de kÃ¶zelebb menni nem mert, vÃ©gÃ¼l Ã¶sszeszedte minden bÃ¡torsÃ¡gÃ¡t Ã©s rÃ¡rontott. Ã‰s tÅ±z lobbant az Ã©gen, valÃ³di, pusztÃ-tÃ³ tÅ±z Ã©s a sÃ¡rkÃ¡ny nekirontott a levegÅ‘bÅ‘l a szÃ¶rnyetegnek. Hablaty megnyugodva fÃºjta ki a levegÅ‘t, hÃ¡trÃ©bb lÃ©ptetett Ã©s eloltotta a tÃ¼zeit. A mÃ©lyÃ¼lÅ‘ sÃ¶tÃ©tben a kÃ©t Ã¡rnyÃ©k verekedett egymÃ¡ssal, Hablaty nem volt biztos benne, hogy melyikÃ¼k Ã¡ll nyerÃ©sre, egÃ©szen addig, mÃ-g a sÃ¡rkÃ¡ny tÃ¼zet nem fÃºjt a fenevadra, mire az feldÃ¼hÃ¶dve ugrott neki a lÃ¡ngokkal mit sem tÃ¶rÅ‘dve. A sÃ¡rkÃ¡ny nem volt elÃ©g gyors, a szÃ¶rnyeteg vÃ©gigszÃ¡ntotta karmÃ¡val a mellkasÃ¡t, felszÅ±kÃ¶lve kuporodott a fÅ±be, Ã©s a medve fÃ¶lÃ© magasodott.
>- Ã•llj! â€“ kiÃ¡ltott fel Hablaty rÃ©mÃ¼lten, leugrott SzÃ©lszaladÃ³rÃ³l Ã©s kÃ¶zÃ©jÃ¼k rohant a kardjÃ¡t lÃ³bÃ¡lva.
>A medve nem mozdult, pontosabban mozdulatlannÃ¡ dermedt. MÃ¶gÃ¶tte a sÃ¡rkÃ¡ny nyÃ¶gÃ¶tt fÃ¡jdalmasan, aztÃ¡n fellÃ¡ngolt, hogy vÃ¡ltozzon.
- Ha erre kÃ©pes vagy, miÃ©rt nem csinÃ¡ltad hamarabb... â€“ morogta a sÃ¡rkÃ¡ny Ã¶sszeszorÃ-tott fogai kÃ¶zÃ¼l.

>- Mert nem tudtam, hogy kÃ©pes vagyok! Az Ã©lÅ‘ dolgokra Ã¡ltalÃ¡ban

nem tudok mit kezdeni. JÃ³l vagy?
- Nem lÃ©nyeges. TalÃ¡n azÃ©rt tudsz rÃ¡ hatni, mert kÃ¶ze van a mÃ¡giÃ¡hoz. El van Ã¡tkozva. Oldd fel rÃ³la az Ã¡tkot, Ã©s vÃ©ge.
>- Ãšgy Ã©rted, meghal?
- Ãšgy Ã©rtem, medve lesz megint. CsinÃ¡ld mÃ¡r! â€“ kiÃ¡ltott rÃ¡ tÃ¼relmetlenÃ¼l.
>- J-jÃ³...
Fogalma sem volt, hogyan kezdjen hozzÃ¡ egy ilyen varÃ¡zshoz. KorÃ¡bban csak rÃºnÃ¡kkal csinÃ¡lta, azokat ruhÃ¡zta fel hatalommal, nem a szavait, ez tÃºl kÃ¶nnyen fÃ©lresikerÃ¼lhetÅ‘nek tÅ±nt. MegkÃ¶szÃ¶rÃ¼lte a torkÃ¡t, kÃ¶zelebb lÃ©pett a medvÃ©hez Ã©s a kard kicsÃºszott a kezÃ©bÅ‘l.
>- Medve vagy, nem sÃ¡rkÃ¡ny. Nagy Ã©s erÅ‘s medve vagy, aki nem tÃ¡mad emberekre. Mozdulj, menj utadra. â€“ Ahogy a felÃ¡gaskodÃ³ medve mellsÅ‘ mancsai fÃ¶ldet Ã©rtek, mÃ¡r csak egy egyszerÅ± barna medve volt, aki rÃ©mÃ¼lten nÃ©zett kÃ¶rÃ¼l, majd fordult egyet Ã©s berohant az erdÅ‘be.
>- LÃ¡tod, megy ez â€“ jegyezte meg a sÃ¡rkÃ¡ny. Ã‰s felkiÃ¡ltott, mert ahogy megprÃ³bÃ¡lt felÃ¡llni, a sebe csak jobban fÃ¡jt. Hablaty rÃ©mÃ¼lten tÃ©rdelt mellÃ©.
- Ne mozdulj! â€“ szÃ³lt rÃ¡. â€“ Orvos... orvos kell...
>- Azt hiszed... azt hiszed, az emberek segÃ-tenÃ©nek a fajtÃ¡mnak? â€“ A sÃ¡rkÃ¡ny mosolygott, de most keserÅ±en. A harcosok kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttÃ¼k Ãºjra fegyvert fogtak, Å‘k csak a vÃ©rzÅ‘, legyengÃ¼lt sÃ¡rkÃ¡nyt lÃ¡ttÃ¡k. â€“ VÃ©gÃ¼l is, mÃ©g segÃ-tenek is rajtam, ha megÃ¶lnek. ElÃ©g mÃ©lyre vÃ¡gott ez az Ã¡tkozott medve, pedig alaposan odapÃ¶rkÃ¶ltem neki... Na, menj innen!
- Nem! SegÃ-tek!

>- Ã‰pp mondtad, hogy az Ã©lÅ‘kkel nem tudsz-
- De mÃ¡st tudok â€“ vÃ¡gta rÃ¡, Ã©s lekapta vÃ¡llÃ¡rÃ³l a kÃ¶penyÃ©t, egy mozdulattal rÃ¡terÃ-tette a sÃ¡rkÃ¡nyra, kÃ¶zben azt mondta: â€“ _Mutasd igaz valÃ³jÃ¡t!_
>- Ez nem fog segÃ-teni... sÃ¡rkÃ¡ny vagyok.
- Aki most egÃ©szen emberi.
>- Kedves tÅ‘led, hogy segÃ-teni prÃ³bÃ¡lsz, de... meggyÃ³gyÃ-tani nem tudsz Ã¶gyhogy...
- Dehogynem! â€“ ezzel ajkait az ajkaira simÃ-tva csÃ³kot adott neki, gyÃ³gyerÅ‘t lehelve belÃ©, s mire Ã¶jra felemelte a fejÃ©t, a sÃ©rÃ¼lÃ©snek nyoma sem volt.
>- Ostoba... â€“ motyogta a sÃ¡rkÃ¡ny, Ã¶jult erÅ‘vel felÃ¼lve, Ã©s megkÃ¶tve a nyakÃ¡ban a kÃ¶penyt. â€“ Mondtam, hogy ne csinÃ¡ld, mondtam ugye, Ã©s te csak azÃ©rt is, most aztÃ¡n...
- Most aztÃ¡n...? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ kissÃ© fÃ©lÅ‘sen Hablaty.
>- Most aztÃ¡n egymÃ¡s nyakÃ¡n maradtunk Ã©letÃ¼nk vÃ©gÃ©ig! Te mÃ¡gus vagy, tehÃ¡t hosszabb Ã©letÅ±, mint a tÃ¶bbi ember, Ã©n sÃ¡rkÃ¡ny, Ã-gy hosszabb Ã©letÅ± mint bÃ¡rki mÃ¡s, Ã©s fogadjunk, hogy mÃ¡r a csatapÃ³nit is megbÅ±vÃ¶lted vÃ©letlenÃ¼l, itt egy Ã¶rÃ¶kkÃ©valÃ³sÃ¡g Ã©s te...
- Ã‰s nekem nincs ellenvetÃ©sem â€“ mosolygott rÃ¡ csÃ¡lÃ©n Ã©s nagyon fÃ¡radtan, ahogy visszabÃºjt hozzÃ¡. A sÃ¡rkÃ¡ny kellemesen meleg volt, rÃ¡adÃ¡sul kÃ¶rÃ© terÃ-tette az Å‘ sajÃ¡t kÃ¶penyÃ©t is, hogy nyugodtan alhasson.
>Na persze meggyÅ‘zni a falusiakat arrÃ³l, hogy a sÃ¡rkÃ¡ny Ã¡rtalmatlan, nem volt egyszerÅ±, de mÃ©giscsak sikerÃ¼lt. Ã‰s utÃ¡na egyÃ¼tt Ã©ltek hosszÃº-hosszÃº Ã©s bizonyÃ¡ra kalandos Ã©letet, a sÃ¡rkÃ¡ny, akinek idÅ‘kÃ¶zben Fogatlan Ã•lmodozÃ³ lett a neve, Ã©s a varÃ¡zstudÃ³ fiÃº, Hablaty.<p>

KatieWR; 2015. januÃ¡r 20-23.

SzÃ©lszaladÃ³ magyar nevÃ©t Ã©n talÃ¡ltam ki, az eredetiben Windwalker, Ã©s a kÃ¶nyvekben Hablaty mÃ¡sik sÃ¡rkÃ¡nya.
>Harald a kÃ¶nyvek magyar fordÃ-tÃ¡sÃ¡ban Hablaty neve.
Fogatlan Ã•lmodozÃ³ pedig FogatlanÃ©, Ã©s ez a fajtÃ¡jÃ¡ra utal.

```
End
file.
```